

LUKU 1

...JOSSA KANELI HOITAA AAMUTOIMET JA TÖRMÄÄ SINUUN.

On aikainen aamu ja helmikuu. Kanelin huvipuisto on ollut suljettuna jo viisi kuukautta, ja lumi on peittänyt alleen kaikki puiston laitteet. Lunta on joka puolella. Karusellin päällä ja vuoristoradan kurveissa, laaksoissa ja mäissä, suihkulähteen kalapatsaan pyrstöjen päällä ja jäätelö- ja hattarakioskien katoilla. Peilitalon edessä kinokset ovat niin valtavan suuria, että voisi luulla, ettei kukaan enää koskaan pääse sisään nauramaan hassuille peilikuvilleen.

Kaneli Pöppelson on tänään herännyt aikaisin niin kuin joka aamu. Hän tekee aamujumppaliikkeitä salaisessa majassaan vuoristoradan alla: ”Yks kaks, kaks kaks, kol kaks, viis kaks, seittemän kaks.” Kaneli hyppii ylös alas, venyttelee kylkiään ja punnertaa tiukasti raidallisen räsymattonsa päällä. Matossa on 49 eriväristä, vaaleanpunaista, oranssia, mustaa ja vihreää raitaa, ja Kaneli laskee ne varmuuden vuoksi joka päivä uudestaan. Joskus niitä on 45, joskus myös 54, mutta useimmiten – ja myös tänään – 49.

”Yks kaks, kaks kaks, kol kaks, kaheksan kaks.” Kaneli jatkaa pomppimista, niin että hiki nousee niskaan. On tärkeää pysyä hyvässä kunnossa ja pitää mieli virkeänä, kun on talvi.

”Tänään on hyvä päivä”, Kaneli sanoo saatuaan jumppansa päätökseen. Hänestä on mukava puhua itsekseen, koska se auttaa saamaan paremmin selvää omista ajatuksista. ”Tänään on tänään, eikä kukaan vielä tiedä, mitä tänään tapahtuu. Mahtavaa!” Kaneli lisää, ja syö aamiaiseksi tuttuun tapaan kulhollisen suklaamuroja ja juo suuren mukillisen jäätelökaakaota.

Aamiaisen jälkeen Kaneli vetää ylleen vihreän toppa-asun ja kirkkaanvioletit töppöset ja astuu ulos salaisesta majastaan. Hän seisoo hetken ovensa edessä ja ihailee taas, kuinka ovi ja sen kahva ovat piilossa vuoristoradan alla seinässä niin, ettei kukaan huomaa niitä. Sitten hän vetää keuhkot täyteen talvi-ilmaa, sulkee silmät ja juoksee täyttä vauhtia vieressä olevaan lumikinokseen.

”Viiuuuh, iiiihhh!” hihkuu Kaneli. Hän hyppää jalat suorina kinokseen ja nauraa kovaan ääneen, kun uppoaa kainaloitaan myöten lumeen. ”Tätä tämä on!” hän nauraa ja päättää taas, että tänään on erityisen hyvä päivä.

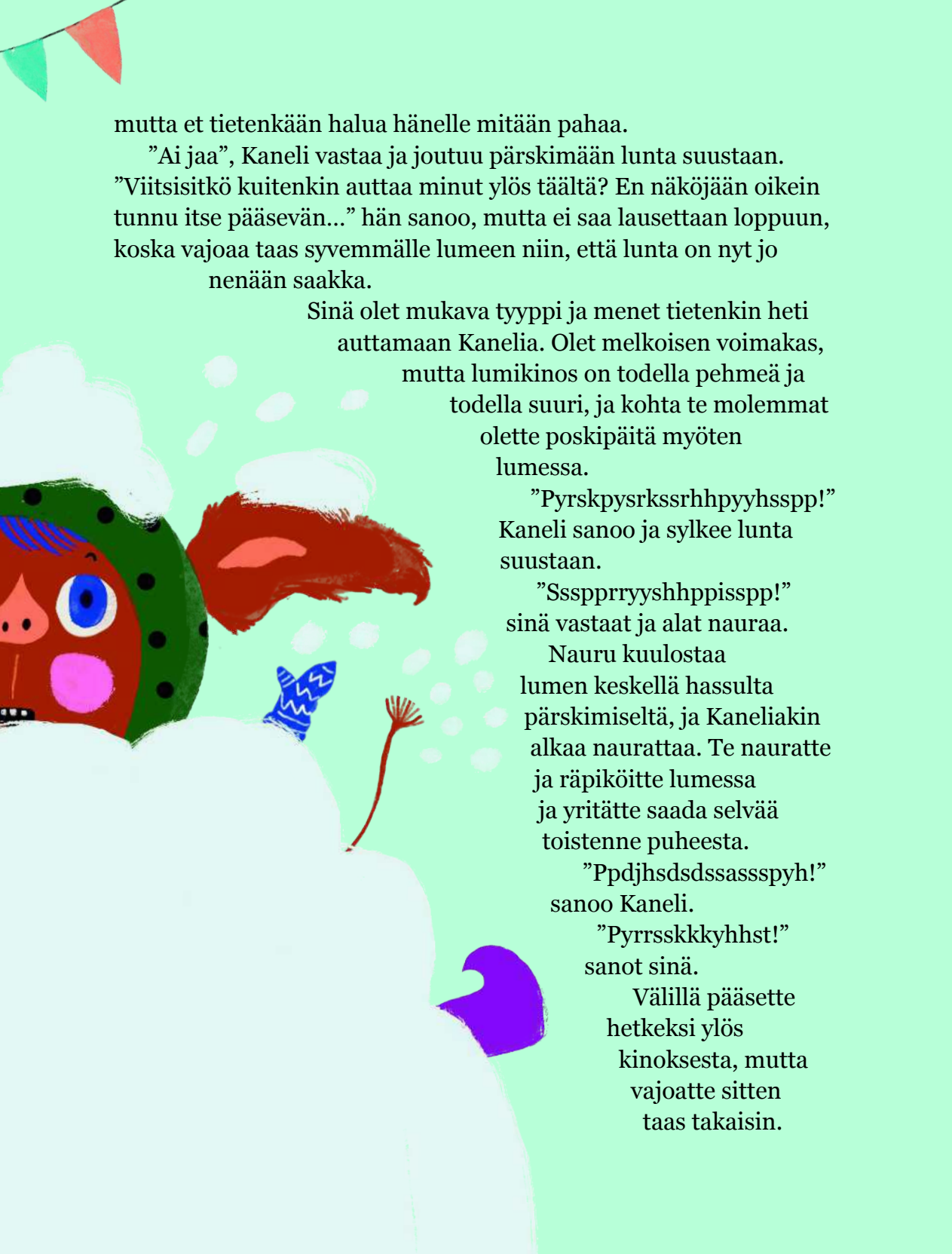
Yhtäkkiä Kaneli kuitenkin säpsähtää, sillä hän huomaa sinut seisomassa vuoristoradan lähtölaiturilla.

”Ööh... anteeksi, mutta... kukas sinä olet?” Kaneli kysyy hämmentyneenä.

Hän tuijottaa sinua ihmeissään ja yrittää samalla päästä kinoksesta ylös. Puhuessaan hän vajoaa kuitenkin vain entistä syvemmälle lumeen, ja kohta hänellä on lunta jo leukaan saakka.

Sinä selität Kanelille, kuka olet, ja kerrot, että olet tullut tänne hänen seurakseen, koska haluat tutustua lumiseen huvipuistoon,

mutta et tietenkään halua hänelle mitään pahaa.

”Ai jaa”, Kaneli vastaa ja joutuu pärskimään lunta suustaan. ”Viitsisitkö kuitenkin auttaa minut ylös täältä? En näköjään oikein tunnu itse pääsevän...” hän sanoo, mutta ei saa lausettaan loppuun, koska vajoaa taas syvemmälle lumeen niin, että lunta on nyt jo nenään saakka.

Sinä olet mukava tyyppi ja menet tietenkin heti auttamaan Kanelia. Olet melkoisen voimakas, mutta lumikinos on todella pehmeä ja todella suuri, ja kohta te molemmat olette poskipäitä myöten lumessa.

”Pyrskpysrkssrhppyyhsspp!”
Kaneli sanoo ja sylkee lunta suustaan.

”Ssspprryyshhppisspp!”
sinä vastaat ja alat nauraa.

Nauru kuulostaa lumen keskellä hassulta pärskimiseltä, ja Kaneliakin alkaa naurattaa. Te nauratte ja räpiköitte lumessa ja yritätte saada selvää toistenne puheesta.

”Ppdjhsdsdsasssspyh!”
sanoo Kaneli.

”Pyrsskkkyhhst!”
sanot sinä.

Välillä pääsette hetkeksi ylös kinoksesta, mutta vajoatte sitten taas takaisin.

Kaneli keksii onneksi työntää sinua peffasta eteenpäin ja saa kuin saakin pukattua sinut lumikasasta ulos. Sinä mätkähdät kinoksen viereen vatsallesi, mutta nouset nopeasti ylös, tartut Kanelia toppahaalarin hihasta ja alat kiskoa häntäkin ulos.

”Aiiihhpyrshyhsspaiii”,

Kaneli huutaa ja pärskii lunta suustaan. Hänen jalkansa sätkivät niin että lumi pölyyää.

”Hii-op!” sinä huudat, ja koska todellakin olet tosi voimakas, saat Kanelin tällä kertaa kiskottua kokonaan ulos kinoksesta.

Kaneli mätkähtää selälleen maahan, ja te huohotatte hetken lumikasan vieressä. Tuijotatte yhdessä taivasta, joka näin aamulla näyttää tummansiniseltä ja myös vähän oranssilta, sillä aurinko on vasta nousemassa. Hetken kuluttua Kaneli hypähtää seisomaan. Hän on yltä päältä lumessa ja katselee sinua kiinnostuneesti.

”Kiitos, kun autoit minua”, hän sanoo hymyillen ja lisää sitten: ”Sinä vaikutat tosi kivalta tyypiltä. En todellakaan sano tätä kaikille. Sinulla on kauniit silmät ja tosi kivan väriset hampaat.”

Sinä naurahdat ja mietit, minkä väriset sinun hampaasi oikeastaan ovatkaan ja minkä värisiä hampaita maailmassa edes on olemassa, ja sitten te hymyilette toisillenne hetken niin että molempien hampaat säihkyvät kirkkaan kiiltävinä aamuauringon säkenöivässä valossa.

”Tänään on aivan mahtava päivä”, Kaneli ilmoittaa, kun olette ravistelleet lumet vaatteistanne.

Sinä kysyt, mitä erityistä tässä päivässä oikein on, ja Kaneli kertoo, että tänään on erityinen päivä, koska tänään on tänään.

”Eikö joka päivä ole tänään?” sinä kysyt vähän naurahtaen.

”Ei, huomenna on huomenna ja eilen oli eilen, vain tänään on tänään”, Kaneli sanoo opettavaisesti. Hän ihmettelee selvästi, miksi et tiedä näin yksinkertaista asiaa, vaikka vaikutat muuten ihan fiksulta. Sinä et viitsi jatkaa väittelyä, vaan kysyt, mitä suunnitelmia Kanelilla tälle erityisen hienolle ja mahtavalle päivälle on.

”Meidän täytyy tarkistaa vuoristoradan junien kunto”, hän ilmoittaa ja madaltaa samalla ääntään. ”Mutta siellä pitää sitten osata olla tosi hiljaa, koska joskus talvisinkin siellä liikkuu todella hämäriä aikuisia omissa töissään.”

”Okei”, sinä vastaat ja kerrot, että olet kyllä hiljaa olemisessa aika hyvä.